



NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

Shannon Stacey

Kokku loodud

Kowalskite romaan

Shannon Stacey
What It Takes: A Kowalski Reunion Novel
2017

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.
Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.
See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektor Inna Viires

Copyright © 2017 by Shannon Stacey
© 2017 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B05328217
ISBN 978-9949-82-077-1

Kõik kirjastuse Ersen raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

See raamat on pühendatud kõigile lugejatele, kes on armastanud Kowalskite perekonda sama palju kui mina ja soovivad neist veel kuulda. See on ka pühendunud vabatahtlikele, kes teevad väsimatult tööd selle nimel, et ATV-sport oleks mu pere jaoks lõbus ja turvaline hobi. Tänan teid.

Üks

KORRALIKULT LÄBI MÖTLEMATA plaanist ei sündinud iial midagi head.

Ben Rivers seisis, käed rinnal risti, ja vaatas lõmmis ATV-d, mis vedeles külili kuus meetrit allpool, tihedalt põõsastesse kasvanud mäenõlval. Ta pidi siiski tunnistama, et poolik plaan on parem kui mitte midagi.

„Lenksud on keeratud paremale, aga rattad vaatavad vasakule,” nentis ta.

Matt Barnett Maine'i osariigi keskkonnainspeksioonist ja Josh Kowalski kehtitasid mõlemad õlgu, kuid kõnelemiseks avas suu vaid Josh. „Noh, sa pead välja nuputama, kuidas see sealt kätte saada.”

„Mina? Millal see ära otsustati, et sinna alla pean minema mina?”

„Mina pean tegelema vintsiga,” vastas Josh ja näitas oma ATV poole, mille ette oli kinnitatud tugeva kaabli rull.

„Ja minu asi on juhtunud uurida,” ütles Matt, „mistõttu ma ei tohi riskida sellega, et murrar käe ega saa teha paberitööd.”

Ben turtsatas. „Ja mina olen parameedik ja peaksin tõenäoliselt jääma siia ja olema valmis kokku lappima seda idiooti, kes teist lühema kõrre tõmbab.”

„Kuule, mina olen ka esmaabikoolituse läbinud,” protestis Matt.

Nad purskasid korruga naerma, sest kuigi kõik teadsid, et Matt oli kriisiolukorras asendamatu, ei olnud tema esmaabioskused Beni aastatepikkuse suurlinna kiirabitöötaja kogemuse kõrval midagi väärt. Seepärast olidki Drew Miller – Whitfordi politseiülem – ja Josh, keda mõlemat Ben terve elu tundnud oli, talle helistanud ja pakkunud tööd kodulinna. Nüüd, mil nende piirkonnast oli saanud ATV-ja bagientusiastide puhkuse veetmise koht, oli neil vaja kedagi, kes oskaks sõita neljarattaveolisega, tunneks ümbruskonda nii hästi, nagu seda tunneb ainult kohalik, ja suudaks pakkuda kvaliteetset esmaabi, kuni kannatada saanud metsast aeglaselt välja tassitakse kas ootavasse kiirabiautosse või helikopterisse. Ben oli neile nõudmistele vastanud ja tema telefon oli helisenud just sel hetkel, kui ta oli seisnud silmitsi läbipõlemisega ja mõelnud oma elu muuta.

„Kui Matti siin poleks, võiksime selle masina lihtsalt puult maha tõmmata ja lasta sel mäest alla tiiki veereda,” ütles Josh.

„Me ei saaks kusagilt tehnikat, mida meil vaja läheks, et seda sealt alt välja tirida,” vastas Ben.

„See oleks siis juba omaniku ja tema kindlustusfirma vaheline asi.”

„Me ei lükka seda tiiki,” sekkus Matt otsustavalt. „Kas tahate kuulda loengut vee reostamisest, selle mõjust loodusele ja keskkonnakaitseagentuuri trahvidest või piisab teile sellest, kui ma ütlen, et *me ei tee seda?*”

Josh oigas. „Mine põrgusse! Loengut ma küll ei taha. Sa ju tead küll, et ma ei mõelnud seda tõsiselt, aga et sa ei lase

meil seda asja lihtsal viisil korda ajada, vaatame pealt, kuidas sina selle raskemal viisil teed.”

Matt pööras pilgu Beni poole. „Kivi, paber, käärid?”

„Mina päästsin juhi. Sina päästa masin.”

Keskkonnakaitseinspektor norsatas. „Sa päästsid juhi? Sa puhastasid tema kriimustatud küünarnukki ja panid plaastri peale.”

„Kuule, põletikus haavad pole naljaasi.” Ta suutis sõna „haavad” juures imekombel tõsiseks jääda, kuid lihtne see polnud.

Kui ATV oli hakanud mäest alla veerema, oli juht maha hüpanud. Ta oli kukkudes oma küünarnuki marraskile tõmmanud ja uusi sinikaid sai ta nüüd avastada veel mitu päeva, aga tal oli vedanud ja Beni teeneid polnud tegelikult õieti vajagi läinud. Kahjuks polnud info, et juht polnud sel hetkel, kui ATV juhitavuse kaotas ja rajalt välja sõitis, enam juhtraua taga, kohe dispetšerini jõudnud ja Benile polnud seda üldse teatatud. Nii polnud ta tegelikult pidanud kedagi päästma, kuid püüdis sellest hoolimata teha kõik, et füüsiline töö jääks teiste meeste kanda.

Viimaks läksid nii Ben kui Matt alla ja Josh jäi vintsiga töötama. Kui nad olid teraskaabli ATV raami külge kinnitanud, pidid nad ATV-d juhtima, kuni Josh kaabli tagasi keris. See oli aeganõudev töö ja nad pidid pidevalt otsima kindlat pinda, et ei kukuks mäest alla, kui kaabel peaks katki naksatama.

Selleks ajaks, kui nad olid ATV rajale tagasi saanud, oli Ben higine ja kirus end, et polnud lahkunud kohe, kui oli juhi ära plaasterdanud. Selle asemel oli ta jäänud sinna passima ja jutustama, kui Andy oli läinud veoki ja käru järele,

niinimetatud ohver tagaistmel, sest Andy ATV oli kahekohaline. Siis oli nende vestlus muutunud aruteluks teemal, kuidas ATV üles tagasi saada, ja seal ta nüüd siis oli.

„Nüüd tuleb alles raske osa,“ ütles Josh ja Matt oigas selle peale nii valjult, et Beni ohet polnud õieti kuulda. „Lähim koht, kuhu Andy saab veoki ja käruga sõita, asub kolme kilomeetri kaugusel, ja me peame ATV sinna saama.”

„Sõita me sellega ei saa, see on selge.” Matt jalutas ümber ATV ja tegi pilte. Ta oli teinud paar tükki ka siis, kui ATV alles mäenõlval külili oli, ja pildistanud rajal rattajälgi kohani, kust see alla oli sõitnud.

Benile näis, et juht oli mõnest juurikast halvasti üle sõitnud ja tegemist lihtsalt õnnetusega, kuid järeldusi teha oli Matti töö.

„Ma ei saa aru, miks me ei võiks ATV-d lihtsalt siia jätta ja olgu selle liigutamine omaniku mure,“ ütles Ben. „See, kes hakkaks seda masinat niisuguses seisus varastama, peaks olema parajalt riikalik tõbras.”

Josh raputas pead. „Arva ära, kes peab omaniku niisugusel juhul siia tagasi tooma ja aitama tal siis masina tee peale toimetada? Ma olen juba siin. Ja teie olete siin. Ma teeksin seda parema meelega koos teie kui vennaga, kel õnnestus ATV metsa vahel üle kaela keerata.”

„Siin on *omajagu* juuri,“ juhtis Matt tee seisukorrale tähelepanu.

„Kuidas sa kavatsed selle tee peale saada?“ küsis Ben Joshilt, katsudes protsessi kiirendada, et tal oleks vähemasti pisutki lootust lähitulevikus lõunat süüa.

„See on kõigest 500-ne ja minu masin peab selle raskusele vastu. Tõstame esirattad minu pakiraamile ja paneme

rihmadega kinni, nii et sel pole võimalust kuhugi kukkuda. Siis sõidan ma väga rahulikult, tegemata ühtki kaapekat, ja vean selle tee peale välja.”

Ben naeris ja raputas pead. „Me Seaniga proovisime seda ükskord. Ma pidin terve tee tema ATV eesmisel pakiraamil sõitma, et tasakaalustada enda oma, mida Sean järel vedas.”

„Ma mäletan seda hetke, kui te hoovi sisse sõitsite. Aga plaan ise ju töötas.”

Ben heitis Joshile pilgu. „Me olime noored ja rumalad.”

„Ja nüüd oleme vanemad ja targemad, mis tähendab, et keegi ei pea sõitma eesmisel pakiraamil. Aga selleks, et ATV esiotsa piisavalt kõrgele saada, läheb vaja küll meie kõigi kolme rammu.”

Matt turtsatas. „Ben, kas sa oled ikka veel rõõmus, et selle töö vastu võtsid?”

Ben hakkas naerma, kuid tegelikult oli ta *väga* rõõmus, et pakkumise vastu võttis. Ta oli küll higinine ja lootis, et mäe peal ei kasvanud mürgipuud, aga ta ei kahetsenud midagi.

Whitfordi tulek oli olnud õige otsus ja tal oli tunne, et elu hakkas tasapisi õigesse rööpasse tagasi minema.

LANEY CASEWELL OLI tahtnud teha elus kannapööret ja asjaolu, et ta sai oma uues kodus ühekorraga peaaegu mõlemat seinapuudutada, oli üsna suur muudatus.

Matkabuss oli väike, aga seal olid voodi, tilluke vannituba veel väiksema dušialusega ning seinakontaktid kohvimasina ja telefonilaadija tarvis. Mida muud ühel elu otsast alustaval kolmekümnendates eluaastates naisel vaja oli?

Täna oli tema uue elu esimene täispikk päev Northern Stari jahimajas ja laagriplatsil, mõtles ta ja oli enda üle kuradima uhke. Lahutus oli võtnud terve igaviku, aga paberid olid alla kirjutatud ja viimaks ometi oli see ametlik. Ja kui arvestada veel seda, et matkabussi boiler mahutas täpselt nii palju vett, et uhtuda maha kogu seep ja šampoon, näis elu olevat juba tublisti rõõmsam.

Keegi koputas matkabussi uksele ning Laney ehmatas ja oleks enda üle kõva häälega naerma pahvatanud, kuid teadis, et bussiseinad kostavad läbi ja tal on vaja endast uutele tööandjatele hea mulje jätta. Ta asetas kohvitassi väikesele plastruudule, mis pidi olema tema köögi tööpind, avas ukse ja leidis selle taga naeratamas ühe ülemustest.

„Tere hommikust, Laney.”

„Tere hommikust.” Rose Miller, keda tal paluti kutsuda Rosieks, nagu tegid kõik teised, võis olla Laney arvates hüllest kuuekümnendates, aga loomulikult polnud tal plaanis naiselt vanust küsida.

„Mõtlesin, et tulen nüüd, kus sa oled veetnud esimese öö matkabussis, ja vaatan, kas kõik on korras või on sul mõni mure.”

Naisele ülalt alla vaadata oli imelik ja nii astus Laney metallastmele ja sealt maha. Ta tõmbas uksepaneelid lahti, sulges võrgust vaheukse ja lükkas volditava välisukse lõpuni lahti. Matkabussi küljele oli kinnitatud väike konks, mis ust lahti hoidis. Buss oli üsna pikka aega suletuna seisnud ja värsket õhku oli tupp hädasti vaja.

„Mul pole mingeid muresid,” vastas ta. „Kõik näib töökorras olevat, voodi on mugav ja kohvimasin hakkas tööle täpselt sel kellaajal, millele ma selle seadistasin.